

A SÁRKÁNYOK TITKA

SANDRA REGNIER

Dream
válogatás

Valójában Felicitynek boldognak kellene lennie. Nemcsak az iskolája összes pasija a lábai előtt hever, hanem a sulis szívtiprója, Lee – aki nem melleleg félig elf – szintén a kegyeit keresi. Bár ez egyáltalán nem meglepő, mert a sármos félelfnek már rég megjövendőlték, hogy Felicity lesz a menyasszonya. De a lánynak kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy a szerelmi életén törje a fejét. Már régebb óta tudja, hogy ő az elfek megjövendőlt megmentője, ami egyre súlyosabb teherként nyomja a vállát. Kiderül, hogy fontos szerepet játszik az elfek és sárkányok végső összecsapásában. De miközben próbálja megteremteni az egyensúlyt, megdöbbentő titkok látnak napvilágot, ami nemcsak abban ingatja meg Felicityt, hogy valóban jó oldalon áll-e, ha az elfek mellett harcol, hanem saját származásának körülményeire is fény derül, ami minden eddigi tettét megkérdőjelezi.

SANDRA REGNIER

számára fontos férjével és a gyerekekkel töltött idő, a családi étkezések, valamint az ünnepnapok. Akkor a legboldogabb, ha láthatja a virágait, a kertjét, jó zenét hallgathat, vagy ha a gyerekei jó jegyet kapnak az iskolában. És bosszankodik, valahányszor azt látja, hogy a macskája énekesmadarakra vadászik.

A könyv a befejező része a Sárkányok gyermeke-trilógiának.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.sandra-regnier.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Egy nagy finálé, sok feszültséggel, romantikával, könnyekkel, nevetéssel és fájdalommal...”

LovelyBooks

„Rabja lettem ennek a sorozatnak. Rövid idő alatt olvastam a három kötetet. A harmadik részben olyan dolgok történnek, amelyeket sejteni sem lehetett. A vége szép, mégis kicsit szomorú...”

Lesejury

„A harmadik kötet ügyesen fejezi be a trilógiát, és ismét elragadja az olvasót az elsőtől az utolsó oldalig. Vicces, lenyűgöző és szívszorító.”

Thalia

„Hihetetlenül izgalmas könyv, szinte minden fejezet tartogat az olvasó számára valami újabb fordulatot.”

Was Liest Du?

„Egy igen izgalmas fantáziavilág tele elfekkel és sárkányokkal, melyben Felicity ízig-vérig valóságos karakter. Éppen azért nő az olvasók szívéhez, hiszen bárki a helyébe képzelheti magát.”

Weltbild

Dream
válogatás

SANDRA REGNIER

— A —
SÁRKÁNYOK
TITKA

— részlet —

ODAÁT A KORONATANÁCS

A termet csak gyéren világították meg. A kerek asztal körül ülők arca olyan komoly volt, hogy az alkonyati fényben álarcnak hatott.

Az ablaktáblákat eső verte, a távolból mennydörgés hallatszott. Illett az öt férfi és a két nő hangulatához.

– Egyezsége kell jutnunk – szólalt meg a legpompásabb széken ülő férfi. A másik hat jelenlévő állhatatosan nézte. Rezzenéstelen arc-cal.

– Egészen biztos vagy benne, hogy az új bejegyzést helyesen értelmezték? – kérdezte a hullámos, vörös hajú nő, aki három székkal arrébb ült.

– A Jövendölések Könyve még soha nem tévedett – felelte a jobbján ülő férfi olyan hangon, mintha őt magát érte volna sértés.

– Nem, de a szavait értelmezték már tévesen – vetette ellen a vele szemben ülő férfi.

A vörös hajú nő másik oldalán ülő férfi megköszörülte a torkát.

– Azt gondolom, ezúttal nincs semmi, amit tévesen lehetne értelmezni.

– Mégiscsak olyan döntésről beszélünk, amelyet nem lehet majd visszavonni – vette fontolóra a másik nő, aki a fehéresen szőke hajának fonott tincseit körülményesen feltűzve viselte. – Mielőtt döntést hozok, szeretném alaposan mérlegelni a helyzetet. Nem úgy, mint a legutóbbi határozatunk alkalmával, amikor is a könyv pusztulást jövendölt. Emlékeztek?

– Csak az utolsó pillanatban sikerült módosítani – értett vele egyet a trónon ülő férfi. – De ezúttal teljesen más a helyzet.

– Hogy is hangzik a könyv szövege szó szerint? – tudakolta a vörös hajú nőtől balra ülő férfi. Ő volt az őrmester, az örök parancsnoka az elfek birodalmában.

Az a férfi, aki az imént sértődöttnek látszott, most kenetteljesen megismételte a sorokat.

„Az ígért Megmentő fog dönteni.

Vörös a Fehér ellen.

Világos a Sötét ellen.

Aszerint, hogy fordul a kocka,

elesik a Világos,

véget ér a Sötét.

A dobásra közvetlenül előtte kerül majd sor.”

Egy pillanatig csend uralkodott.

Akkor a szóke fonatú nő, a királyság asztalnoka így szólt:

– A jövődölés első része tudvalevőleg nem újdonság. Mikor íródott hozzá az utolsó mondat?

– Két órája – felelte a férfi, az avaloni iskola Merlinje.

Erre a kijelentésre a koronatanács több tagja mély levegőt vett.

Az őrmester előrehajolt. – Nem lenne lehetséges a Megmentő, vagyis a Megjövendölt döntését befolyásolni?

– Leet már ráállították, nem? Nem okozhat neki gondot, hogy a lányt kezelhetővé tegye – felelte a szóke asztalnok a vele szemben ülő férfinak ironikus mosollyal. – A fiúnak jó esélye van a Megjövendöltet a mi oldalunkra állítani.

– Főképp, hogy Lee a lánynak van ígérve – fűzte hozzá a vörös hajú nő, a kincstárnok.

– Ez jelentéssel kell, hogy bírjon – bólintott az őrmester. – A Jövendölések Könyve nem hiába említi az ilyenfajta kapcsolatot. Lee támogatni fog bennünket ebben?

A kérdést a királytól jobbra ülő férfinak címezte.

– Lee azt fogja tenni, amivel megbízták – felelte határozottan a kancellár.

– Erre lett nevelve – erősítette meg a Merlin, aki a vörös hajú kincstárnok mellett ült.

– Mit gondolsz, Eamon? – fordult Oberon a fiához, aki idáig hallgatott.

Eamon mély levegőt vett, majd a koronatanács tagjainak vára-kozó arcába nézett. Aztán így szólt: – Azt gondolom, egyikőtök sem ismeri a Megjövendöltet. Csak azt tudjátok róla, amiről a hollók tudósítanak. Azt fogja tenni, amit helyesnek tart.

– Mit értesz ezalatt? – kérdezte Oberon. A hangja egyszerre volt halk és parancsoló.

– Ő nem olyan, mint amit vártatok – jelentette ki Eamon, és szilárdan az apja szemébe nézett.

A király hátradőlt. Senki nem mert megszólalni. Végül így szólt:

– Leenek jobban kell magát törnie. Ha kudarcot vall, akkor a Megjövendöltnek számunkra már nincs jelentősége.

Eamon ajka már csak egy csík volt. – És Lee? Vele mi lesz? A Jövendölések Könyve ettől a bekezdéstől kezdve már csak együtt említi őket.

A király ekkor a mellette ülő kancellárra nézett. – Ha Lee kudarcot vall, akkor azt felségárulásként fogom értelmezni.

Senki nem mert a kancellárra nézni.

FELICITY

EGÉSZEN HÉTKÖZNAPI ŐRÜLET

Az életem már korántsem az előre elrendelt pályán ment tovább. Egy félelf jegyese voltam. Kényszerű jegyesség volt, csak mert egy könyvben azt írták, ez jó kapcsolat lenne. Egy könyvben, amely kimondta, hogy én, Felicity Morgan (londoni lakos, 40-es lábméret) az elfek birodalmának megmentője vagyok.

Az első könyv, amelyet szívesen a tűzbe hajítanék.

Tizennyolc éven át éltem anélkül, hogy valaha is hallottam volna erről a könyvről. Amióta Lee, az említett félelf jegyese háromnegyed éve belépett az életembe, semmi nem volt már olyan, mint előtte.

Kényem-kedvem szerint utazgattam az időben, Nagy Károllyal együtt elraboltak, Versailles-ban ébredtem fel a forradalom előestéjén, ráadásul ott voltak még azok a rejtélyes gyilkossági ügyek is, amelyek valamilyen módon összefüggésben álltak velem. És az egészre az tette fel a koronát, amikor az egykori történelemtanárom, egy Ciaran nevű félelf a szemem láttára sárkánnyá változott. Ezalatt nem egy kis varánuszt értek – amennyiben ezeket a két méter hosszú hullóket kicsinek lehet nevezni –, hanem egy kék bálna méretű szörnyeteget, aki tüzet okád és kénes leheletet áraszt.

Elmenekültem, és azóta nem láttam. A telefonhívásairól tudomást sem vettem. Számúztam a gondolataimból, amennyire csak tudtam, bár nem igazán sikerült.

Csupán az iskola kínált némi menekvést a történések elől. Ott legalább egyfajta rend uralkodott, ha az ember a szokásos különcöktől eltekintett. Paul határozottan egy volt közülük. Néhány hete az árnyékomként kezdett követni. Mindenhová utánam jött, ám egyetlen szót sem szólt, és olyan pillantással nézett rám, amely egyetlen vadászkopónak sem sikerült volna jobban, és folyton vinni akarta a táskámat. Bár soha nem bátorítottam, vagy adtam a vonzalmam jelét. Egyszerűen menekülhetnékem támadt tőle. És pontosan ezt is tettem. A lányvécében találtam oltalmat, Nicole barátnőm kíséretében.

– Szerezz be te is olyan rózsaszínű Hello Kitty cuccokat, mint az a fura kínai lány rajzórán! – javasolta Nicole, miközben kezét mostam. – Vagy fessd ki a körmöd tarkabarkára! Graham Norton arcával. Örökre megszabadulsz tőle.

– Az a homályos érzésem, hogy még az sem tartaná vissza, ha Miss Ehle arcképét festeném a körmömre – dünnyögtem. A földrajztanárnőnk a modern kékharisnya* megtestesülése volt. Egészen biztosan Margaret Rutherford volt a példaképe a régi Miss Marple filmekből. Mindenesetre Miss Ehle ugyanúgy öltözködött – rakott szoknya, kompressziós harisnya, kötött mellény és fehér blúz. Jó napjain perzsa mintás blúz.

– Inkább félreteszek még néhány fontot, és visszamegyek anyához a kocsmába dolgozni. Akkor minden reggel késve érkeznék, és Paulnak nem lenne esélye, hogy a szekrényemnél lesben álljon.

Nicole a falnak támaszkodott, és kivárta, amíg befejezem a kézmosást. – Nem tudom, Feli, amióta Lee az iskolánkba jár,

* Olyan tudós nőkre alkalmazott gúnynév, akik a házias teendőket elhanyagolják, és műveltségüket, tudományukat fitogtatják.

nagyon megváltoztál. Nemcsak a kinézeted, a viselkedésed is. Olyan... energikus vagy.

Ez nem volt újdonság. Sportosabb voltam, mint előtte, az ingyenmunkámat jövedelmezőre cseréltem, és az első fizetésemből beszereztem egy kis sminkkészletet. Ez határozottan jó irányába billentette a dolgot. A rossz az volt, hogy az elfek világa, amely állítólag tőlem függött, hirtelen már nem volt benne biztos, hogy nem jelentek-e rájuk mégis veszélyt. Az életem tele volt meglepetésekkel, amióta Lee felbukkant.

– Még mindig nem tudom eldönteni, hogy ez jófajta változás-e, vagy mégis inkább a régi Felicity szeretnék lenni. Az mindenestre kevésbé volt bonyolult.

Semmi elf, semmi jövőndölés, semmi időutazás. Bár jóval unalmasabb volt. Az időutazások szórakoztattak. Persze csak addig, amíg nem vertek meg és nem raboltak el.

Nicole a két karját összefonta a mellkasa előtt. – Nem, nem. A végén még tényleg az anyád kocsmájában kötöttél volna ki. Már azon agyaltunk, mit tehetnénk érted.

– Őszintén? – kérdeztem jókedvűen. – Le akartátok rohanni a kocsmát, vagy mi?

– Valami olyasmit. Jayden reklámot akart indítani az interneten, meg plakátokat tervezni, hogy valami történjen, Phyllis be akarta fogni az anyját, hogy a berendezést egy kicsit feldobja, és hogy a felső körökből származó munkatársnőit odacsalogassa. Amit Corey és Ruby javasolt, azt inkább felejtjük el.

Ez meghatott. Ha a kocsmában kötöttem volna ki, a barátaim gondoskodni akartak volna róla, hogy jól menjen és pénzt hozzon. Hát nem nekem vannak a legjobb barátaim a világon?

– Na, gyere! Különbözik Paul elveszi tőled még az utolsó menedékhelyet is, ami még megmaradt.

Ahogy várható volt, Paul a szekrényemnél várt.

Ám a változatosság kedvéért most megszólalt. – Szombaton? – kérdezte azon a furcsán rekedtes, beteges hangján.

– Szombaton? – Meglepetten néztem rá. Olyan ritkán szólalt meg.

– Úszni. A Kingfisher Leisure Centerben. Azt mondtad, szívesen eljössz velem.

Ó. Igaz. Tényleg megígértem neki egyszer, amikor nagyon megsajnáltam. Azon gondolkodtam, hogy találjak-e valami ürügyet, vagy megmondjam neki végre, hogy lépjen le. De aztán arra gondoltam, hogy semmiképp sincs jogom így beszélni Paullal. L.e., vagyis Lee megjelenése előtt az iskolában, talán még örültem is volna Paul figyelmének. (Nicole felosztotta a mi kis időszámításunkat L.e. = Lee előttre és L.u. = Lee utánra.) Na jó, valószínűleg nem igazán lelkesedtem volna Paulért. Csak tudtam, milyen kirekesztettnak lenni. Soha nem tartoztam a legnépszerűbb diákok közé, de azért nekem ott volt Phyllis, Corey, Nicole, Jayden és Ruby. A felső tagozat kezdete óta szoros barátságban álltunk egymással.

Paul kutyatekintete még esdeklőbbé vált.

Megszántam. – Rendben. Holnapután, két órakor. Ott találkozunk.

Paul nem mutatott valódi reakciót. Csak a szeme kerekedett el.

Megragadtam Nicole karját, és magam után rángattam a bioszterembe. – Csak ne hagyjatok vele egyedül! – sziszegtem neki.

Nicole szája fülig ért.

A délelőtt egy szempillantás alatt elrepült. Az ebédszünetet együtt töltöttük az iskola menzáján. Nicole már értesítette a többieket a szombatról. A barátaim lelkesedtek érte.

– Kingfisher Leisure Center? Király! – kiáltotta Corey az étkezőasztalnál, amikor leültem. Paul még az ételkiadó pultnál állt. – Az úszás, az szuper. Phyllis tizenharmadik születésnapja óta nem voltunk.

– Ne is emlékeztess rá! – dünnyögte Phyllis zavartan.

– Miért? Nem tudom elképzelni, hogy te bármikor bárhol rossz benyomást keltenél. – Lee Corey tálcája mellé tette a sajátját, és leült.

– Nem. De a születésnap muffin után megkockáztattam egy hasast a háromméteres ugródeszkáról – magyarázta Phyllis, miközben elpirult.

– Aztán a medencébe hánytál – fejezte be Corey boldogan.

Nagyon is jól emlékeztünk rá. A széles mosoly, amely minden arcra kiült, egyértelműen megmutatta.

– És ezért nem mentetek többet úszni? Hiszen ennek már jó ideje – mondta Lee vigasztalóan.

Ekkor én vörösödtem el. – Nem. Ez inkább rajtam múlt. – Többet nem kellett mondanom. Mi otthon mindig is pénzsűkékben voltunk, és a barátaim a kedvemért lemondtak az olyan közös programokról, mint az uszodalátogatás a drága fürdőkben.

Lee rögtön megértette. – És most újra menni akartok?

– Te nem jössz velünk? – kérdezte Nicole meglepetten.

Lee grimaszt vágott. – Az úszás és én... nos, nem igazán vagyunk egy hullámhosszon.

– Szép szójáték. Ugyan már! Akkor kegyeskedj megadni nekünk az esélyt, hogy egyszer megverjünk. – Corey jókedvűen a felkarjába bokszott.

Lee grimaszt vágott. – Meggondolom.

Ez kíváncsivá tett. Egyébként mindig makacsul a közelemben akart lenni. Éppen elhatároztam, hogy később majd rákérdzek, amikor Phyllis meglökött.

– Neked is feltűnt valami Rubyn? – A barátnőnk elmerengő tekintetére mutatott.

Ruby nem vett részt a beszélgetésünkben. Ami nem volt újdonság. Még legalább kétszer emlékeztetnünk kell majd a szombatra. Ránéztem, és úgy találtam, ugyanolyan hatást kelt, mint mindig: mintha egy másik világban volna, és kizárná a körülötte lévő zajt és az iskolai hétköznapiakat. Amolyan Ruby módra.

– Nem. Olyan, mint mindig – mondtam, és ittam a vizemből.

Phyllis idegesen pillantott rám. – Látsz te még egyáltalán valakit a te személyes fehérneműmodelleden kívül?

Vigyorgtam. – Nehezemre esik, elhiheted.

Mindketten Leere néztünk, aki az asztal másik végében éppen jólesően kinyújtózkodott, és Corey-val a múlt vasárnapi focimeccset tárgyalta. A póló megfeszült a mellkasán, és sejteni engedte a tökéletes kockahasát. És bár senki nem tudta, hogy Lee egy régi jövődölés értelmében a jegyesem, arról, hogy folyton körülöttem legyeskedik, mindenki tudott. Nem csinált titkot belőle. Ami nem kevésbé volt hízelgő számomra.

Phyllis a szemét forgatta. – Szállj le a felhők közül, Feli! Amikor háromnegyed éve elkezdte itt az iskolát, nem tudta magad elég távol tartani tőle. Most meg lassan azt játszod, mint Felicity. – A vigyorgó arcom láttán hozzátette: – Stratton. Úgy értem, Felicity Stratton.

– Rendben, talán egy kicsit rövidlátóvá váltam. Nem tudnál esetleg valami tippet adni Rubyval kapcsolatban?

Újra Rubyra néztem, aki éppen a gondolataiba merülve próbált golyóstollal krumplicipürét enni. Nem ez volt az első alkalom. Jayden kicsit meglökte, de Ruby rendületlenül turkált tovább a tollával. Ez azért már szokatlan volt. Rendes esetben

reagált volna Jayden taszítására. Ilyen messzire azért nem szoktak elkalandozni a gondolatai.

– Rendben. Látom, mire gondolsz – mondtam eltűnődve.

– Múlt csütörtök óta ilyen – világosított fel Phyllis. – Angolórán le akart vetközni, mert azt hitte, testnevelésóra van. És rajzórán elkezdett rajzolni.

Ezt nem értettem, felvontam az egyik szemöldököm.

Phyllis felnyögött. – Most éppen agyaggal dolgozunk. Te jó ég, ez az alak teljesen elködösíti az agyadat!

– Ruby, fejezd be! – szólalt meg ekkor Nicole határozottan, és elorozta Rubytól a zsíros golyóstollat. Ruby szája körül kék vonalakat lehetett látni.

Most úgy nézett ki, mintha felébredt volna. – Mi van?

– Ezt tőled kellene kérdeznünk – felelte Phyllis. – Mi történt veled? Mindig is máshol lebegtél, de ilyen rossz még sosem volt.

Ruby a tollat nézte a tányérja mellett. A szeme elkerekedett. Hirtelen könnyekben tört ki, és kirohant a menzáról.

Döbbsenten néztünk utána.

– Annyira azért most sem volt rossz – szólalt meg Corey bizonytalanul.

Leere néztem. Egyáltalán nem zavartatta magát. Egy kicsit sajnálkozni látszott, de korántsem volt olyan tanácstalan, mint mi.

– Utánamegyek – dűnnyögte Phyllis, és felállt. – Nem, ti maradjatok itt! – mondta, amikor Nicole és én el akartuk kísélni. – Azt hiszem, azzal túlterhelnék.

Visszaereszkedtünk a székeinkre. A további beszélgetés nagyon feszélyezetre sikeredett. Igaz, hogy Ruby mindig is egy kicsit szétszórt volt, de a barátságunk nyolc éve alatt még

soha nem láttuk, hogy az önuralmát elveszítette volna. Nem kevéssé ijesztett meg bennünket.

Abban a pillanatban becsengettek, mire mind fellélegeztünk.

Angolóra előtt végre szóra akartam bírni Leet az úszásra tett megjegyzésével kapcsolatban. Ostoba módon az iskola szépsége, Felicity Stratton keresztelte az utamat. Bekuckózta magát Lee ölébe – háttal nekem, aki közvetlenül Lee mellett ültem –, és megsimogatta az arcát.

– Lee, édes, van valami terved szombatra?

Nem adta fel. Szinte minden héten megkérdezte tőle, és minden alkalommal kosarat kapott, mert Lee mindig velünk csinált közös programot. De ma talán sikerrel jár.

– Fay és én úszni megyünk a Kingfisher Leisure Centerbe – mondta Lee.

Meglepetten felpillantottam. – De hiszen azt...

Az asztal alatt a lábamba rúgott.

Felicity azonnal hozzá simult. – Á, már én is rég voltam ott. Biztos vagyok benne, hogy kiváló úszó vagy. – Rámenősen végigsimított a mellkasán. – Veletek megyek, és kipróbálhatjuk a szaunát. Állítólag nagyon szép.

Lee a szeme sarkából segélykérő pillantást vetett rám.

Abban a pillanatban érkezett meg Paul. A mellettünk álló asztalhoz ült, és félénken rám mosolygott.

– A szauna jó ötlet – mondta azon az edzetlen, reszelős hangján. – Állítólag teljesen ellazít.

– Így van – csatlakoztam hozzá –, de veletek el nem megyek szaunázni.

Lee eltolta magától Felicityt, hogy rám tudjon nézni. – De kérlek, mikor voltál te szaunában?

Ekkor Felicity is kíváncsian fordult felém.

Lee szemébe néztem, és a csodaszép napra gondoltam, amelyen Ciaran elvitt engem az ókori Rómába, hogy meg tudjuk látogatni Diokletianus termáit.

Lee szeme elkerekedett, és halkán így szólt: – Á, vagy úgy.

Felicity és Paul egyaránt megütközve néztek először rá, majd rám.

– Te olvasol a gondolataiban? – kérdezte Felicity gyanakodva, és felkelt. Amióta ők ketten ismerték egymást, feltehetően ez volt az első alkalom, amikor Felicity önszántából távolodott el tőle.

Lee varázslatos mosollyal nézett rá. – Hova gondolsz? Ha olvasni tudnék az embertársaim gondolataiban, akkor a tőzsdén spekulálnék, vagy kaszinóba járnék.

– Ó, igaz – ismerte be a lány, és majd elolvadt ettől a mosolytól. Ha Lee éppen életbiztosítást akart volna rátukmálni, minden további nélkül belement volna. Garantáltan.

Paul újra rám nézett. – Van kedved úszás után még feljönni hozzám?

– Te jó ég, Paul, te szerencsétlen, hiszen Richard Cosgrove-val jár. Miért állna le veled? – vágta a fejéhez Felicity a maga hetyke módján.

Paul szeme elkerekedett, és leesett az álla. Még mielőtt meg tudtam volna kérdezni, honnan tud Felicity a Richarddal való barátságomról, megjelent Mr. Sinclair, és mindenkit a helyére zavart.

Mit kerestél te az unokatestvéremmel a szaunában?

Rémülten összerездültem. Hallottam Lee hangját a fejemben, habár az ajka nem mozgott. Ránéztem. *Ki vele: miért hallok a gondolataidat?* – gondoltam.

Mosolygott, de minden újra csendes volt. Lee felsóhajtott, és egy cetlire firkált.

Ez amolyan Felicity-Lee dolog.

Újra ránéztem. *Úgy érted, amolyan egymásnak vagyunk rendelve dolog?* (Felettébb praktikus, elég volt gondolnom valamire, és megspóroltam az írást.)

Bólintott. Ez azt jelenti, hogy tényleg egymásnak vagyunk szánnva?

Senki másnak nem hallottam vagy olvastam a gondolatait. Ciaran sokáig gyakorolt velem – de hiába. Csak Lee gondolatait hallottam, és azokat sem mindig.

Miért csak néha hallak?

Nem tudom pontosan. Csak sejtem.

Ki vele!

Csak akkor hallasz engem, ha érzelmileg különösen feldúlt vagy. Szóval? Mi volt a szaunában?

Mi lett volna? Volt egy csodaszép wellness napom.

TE AZ UNOKATESTVÉREMMEEL SZAUNÁBA MÉSZ, ENDEM MEG VISSZAUTASÍTASZ?!

Nem volt rá szükség, hogy ezt leírja. Hangosan és egyértelműen hallottam a fejemben. És egy csapásra megvilágosodtam. Nem akkor hallottam őt, amikor én voltam érzelmileg feldúlt, hanem amikor ő volt az. Megkönnyebbültem, mert végre

rájöttem. Már éppen meg akartam nyugtatni, és elmagyarázni neki, hogy külön szauna részleg volt a férfiaknak és a nőknek, amikor az osztályterem ajtaja kinyílt.

A gyomrom akkorát ugrott, mintha elvételtem volna egy lépcsőfokot. Majdhogynem a szaunalátogatás is kedvesebb lett volna Leevel, mint ami itt várt rám.

Az óra közepén Ciaran Duncan lépett az osztályterembe. Minden lány abban a szempillantásban kihúzta magát, és majdnem mind megrázta a haját, vagy megnyalta a száját, hogy teltebbnek hasson. Még Tony Loughlin is, akiről mindenki tudta, hogy nem a lányok érdeklik.

– Bernhard, beszélnem kell Felicity Morgannel – mondta Ciaran Mr. Sinclair felé fordulva.

Mr. Sinclair meglepetten nézett rá. – Nem ér rá óra végéig? Éppen teljes erőbedobással készülünk a jövő heti negyedéves vizsgára.

Ciaran megrázta a fejét. – Tényleg sürgős.

Legszívesebben az asztal alá bújtam volna, vagy még inkább Lee mögé.

Minden osztálytársam szeme Ciaranról rám siklott. Tudtam, hogy az arcom tűzpiros, és hogy a dezodorom kezd csődöt mondani.

– Felicity – Ciaran parancsolón felém nyújtotta az egyik kezét.

Éreztem, hogy Lee már éppen ellenkezni akart volna. A legkevésbé sem lett volna okos dolog. Ciaran ebben az iskolában tanárként dolgozott. Lee „csak” diák volt.

Rövid pillantást vetettem Leere. *Semmi szauna. Megígérem.*

De ez egyáltalán nem nyugtatta meg. Tudta, hogy valami történt Ciaran és köztem. Ciaran felmondta az állást a Horton College-ban, én pedig megszakítottam vele a kapcsolatot. És

minden emléket elfojtottam arról a napról a boltíves pincében, a metróállomás mellett.

Csak hogy a körülmények miatt abban a pillanatban nem tudtam többé ezt tenni. Mielőtt akaratlanul elárultam volna valamit Leenek, felkeltem, és követtem Mr. Duncant.

Becsukta a hátunk mögött az ajtót, és rám nézett. Egy méterre álltam tőle. A kezemet a hónom alá dugtam.

– Tudomást sem vettél a telefonhívásaimról. Csak beszélni akarok veled. Szívesen tettem volna kevésbé feltűnő módon.

– Csak beszélni? – kérdeztem rá.

– Csak beszélni – erősítette meg. – De jobban szeretném, ha elmennénk hozzám. Ott biztonságban vagyunk a spicliktől.

Kővé dermedtem.

– Kérlek, Felicity! Metróval megyünk, ha szeretnéd. Nem akarlak elcsábítani.

Gondolkodtam. Ha valami történne velem, Lee tudná, hol és kinél vagyok.

– Felicity. *Kérlek!*

Mély levegőt vettem. Aztán bólintottam.

BESZÉLGETÉS

Ciaran kis nappalijában ültem, és éreztem az elszáguldó metrószerelvénnyel való dühöngését. A teáscsésze csörömpölt előttem az asztalon. Ha az ember közvetlenül a metróállomás mellett lakik, ez elkerülhetetlen.

De most, hogy ismertem Ciaran titkát, már teljesen megértettem, miért ezt a házat választotta. Habár az ETH, vagyis az Elf Titkos Hírszerzés ügynöke volt, és ezáltal korlátozás nélküli arany hitelkártya állt a rendelkezésére, olcsó helyen lakott, egész London egyik legkevésbé kedvelt lakónegyedében. A pincében, a szorosan a metrósínek mellett fekvő barlang megkönnyítette számára az átváltozást. Nem csupán a boltíves pince mérete és hőisége, hanem a vékony fal mögött tovaszárguló szerelvények is, amelyek elnyomták a sárkányüvöltését.

Most velem szemben ült, egy pohár erős itallal a kezében.

– Mondj valamit, Felicity! – dünnyögte.

Egyébként nem volt ilyen félénk. Ellenkezőleg, a Horton College történelemtanáraként nagyon is tekintélyelvű volt a diákjaival – vagyis velem – szemben. Az öntudata majd kétezer éves élettapasztalatból táplálkozott. Valójában ilyen idős volt Ciaran, holott inkább harminc elejének hatott. Hogy ideges, az nem illett hozzá. Éppen ezért tényleg nem tudtam, mit kellene mondanom. Ezért, és a saját idegességem miatt.

– Meg tudom érteni, hogy először időse volt szükséged, hogy mindezt megemészd, de én ugyanaz vagyok, mint annak

előtte. – Úgy forgatta a poharát a kezében, mintha félne. Fél tőlem? A reakciómtól? – Nem én választottam. Így születtem. A véremben van. Elméletileg ugyanúgy működik, mint amikor az ember szőke hajat vagy kék szemet örököl.

Ránéztem, és megvetően felvontam a szemöldököm.

– Természetesen félig elf vagyok. De a másik felem emberi – no igen, majdnem. Fenébe, Felicity, a hallgatásodtól egészen ideges leszek. Mondj végre valamit!

Még egyetlen szót sem szóltam. Mit kellene mondanom? Az agyam újra az átváltozás képeit dolgozta fel, amelyeket az utóbbi napokban elfojtottam, és minden találkozást végigpergettem Ciarannal. Még azt is, amikor a nyolcadik században felbukkant. Az karácsonykor volt. Úgy három hónapja.

– Ezért raboltattál el engem a nyolcadik századi Germániában? – fűjtattam végül.

– Nem csak ezért – vallotta be megbánás nélkül. Azt is tudni akartam, hol vannak Pán jelvényei.

Elakadt a szavam, milyen hidegvérű tud lenni. – Mégis honnan kellene tudnom?

– A jövődölés értelmében te szoros kapcsolatban állsz a jelvényekkel. Még ha nincsenek is a közvetlen környezetemben, az elfek épp úgy, mint a sárkányok égnék a vágytól, hogy megkaparintsák őket. És te láttad őket utoljára.

– Én soha nem láttam őket – tiltakoztam élenken.

– Nem tudtál róluk. De a születésed napján eltűntek. Azért indítványoztam az elrablást, hogy rájöjjenek, mit tudsz, és mire vagy képes. Első pillanatban azt gondoltam, tévedés, hogy te vagy az, de aztán észrevettem a szemedben azt a látomást. Emlékszel? Amikor mi ketten Germániában a tűz mellett feküdtünk, a szemedben egy látomásra lettem figyelmes. Mesterséges falat mutatott, és valami hevert előtte, ami úgy nézett

ki, mint egy sisak. De valami másnak kellett lennie. Pán egyik jelvényének. A szemeden keresztül éreztem a rezgést. Azóta arra várok, hogy átváltozz vagy... füstölj, vagy valami olyat tegyél, ami ránk, sárkánygyerekekre jellemző. Az elf örökségedet az időutazással már bizonyítottad.

– Tudtam, hogy te raboltattál el. Károly elmondta nekem. Az a fejemre mért csapás igencsak fáj – vetettem a szemére.

– A fickók kicsit durvábban jártak el, mint ahogy gondoltam. De te is szépen védekeztél.

– Ez nálad annyit tesz, mint: „Elnézést, *Felicity*, nem fordul elő többé. *Jóvá teszem.*”

Ciaran felsóhajtott. – Én a szemed láttára sárkánnyá változtam, és te azt várod, hogy elnézést kérjek? Ez minden, ami téged ebben a pillanatban érdekel?

Nos... néhány kérdés azért felmerült bennem. – Ki tud erről?

– Senki. Még a szüleim sem tudták.

Hitetlenkedve fűjtattam, és azt gondoltam: *Mi a helyzet a pikkelyes cimboráiddal?*

Kiolvasta a kérdést a szememből. – Amikor a közvetítőmmel találkozom, mindig sárkány alakban vagyunk. Nem ismerem az igazi nevét, és ő sem az enyémet.

– És Lee?

– Megörültél? A kancellár fia. Leenek semmi esetre sem szabad ezt megtudnia. Avalonban nevelkedtünk, ahol évezredek óta azt sulykolják a tanulóba, hogy a sárkányok az elfek esküdt ellenségei. Lee ügynök a javából. Vonakodás nélkül kiszolgáltatna.

Hogy Leet foglyul ejtette és megkínozta egy sárkány, biztosan nem javított a véleményén. Az a sárkány meg akarta őt ölni. És sikerült is volna neki, ha nem találom meg időben.

– Lee csak azért ügynök, mert akkor James Bondot játszhat. Szívesen kihasználja a nőkre gyakorolt hatását. – Az arcom belső felébe haraptam. Miért mondtam ezt? Egyszer talán így gondoltam, még mielőtt a többit megtudtam volna. De már nem igazán hittem benne. Azok után, amit Lee a barlangban elárult nekem, már nem. Ugyanakkor éppen ez a kinyilatkoztatása bizonytalanított el, és késztetett arra, hogy távolságot tartsak tőle.

Ciaran kiolvasta a szememből, és kicsit vigyorgott.

– Felicity, te pontosan tudod, hogy egészen különleges hatást gyakorolsz rá.

– Igen, köszönöm szépen, hogy emlékeztetsz a kényszerjegységünkre. Ti elfek, magatok mögött hagytátok valaha is a középkort? – Gyorsan ittam egy korty teát. Keserű volt. Illett a hangulatomhoz. – Világos számodra, hogy úgy érzem magam, mint egy reneszánsz korabeli nő? Aki pontosan tudja, hogy szoknyavadászhoz megy feleségül, mégsem tehet ellene semmit.

– A legtöbben kölcsön kenyér visszajár alapon fizettek meg a hűtlen hitvesüknek.

A szememet forgattam. Jobb nem jutott az eszébe? – Elfelejtettem, milyen öreg vagy. Hiszen te *megélted* a történelmet. – Megismételtem azt a mondatát, amelyet az első napon vágott a fejemhez, amikor a történelemtanárom lett.

– Örülök, hogy újra csípős a nyelved – mondta Ciaran józanul. – És mi a helyzet veled? Mikor változtál át első alkalommal?

Letettem a csészét, és csodálkozva néztem rá. – Én nem változtam át.

Ciaran tekintete kétkedő volt.

– Nem, őszintén nem. Én nem vagyok sárkánygyerek. – Én nem voltam sárkánygyerek! Nem lehettem az. Pedig az a sárkány, Reggie Raik, aki Leet fogva tartotta, szintén utalt valami ilyesmire. Megpróbáltam minden lehetséges jelre figyelni, olyasmikre, mint pikkely, böfögésnél szivárgó füst vagy hegyes szemfog. Semmit nem találtam. Még csak furcsa alakú anyajegy sem – ha a szokásos kis májfoltoktól eltekintünk.

– Ugyan már, Felicity, neked is épp úgy a véredben van. Éreztem. Amikor...

Láttam, hogy Ciaran ádámcsutkája megugrik. Borzongás futott rajtam végig, amit nem tudtam elnyomni. Az „amikor” alatt azt értette, mikor megmutatta nekem magát sárkány alakjában. Óriási, félelmet keltő, villás nyelve volt. Mint egy varánusz, csak nagyobb, veszélyesebb. – De én még soha nem változtam át. Hogyan működik ez egyáltalán? Szükség van hozzá valamiféle rituáléra?

– Hőségre – magyarázta nyugodtan, és ivott még egy kortyot a poharában aranyló folyadékból.

Ez nem volt számomra újdonság, mégis minden vészcsengő felsívított bennem. – A szauna az irodádban – fújattam.

Bólintott. – Nem tudtam, hogy szükséged van-e segítségre az átváltozáshoz, ezért arra gondoltam, egy kicsit a hónod alá nyúlok.

– Az iskolában? – Rémműlten gondoltam a kicsi, ablaktalan helyiségre, amely a tanári szobája volt.

– Ha elkezdődött volna, visszahoztalak volna – próbált csitítani. Áthatón nézett rám. – Azt gondoltam, már magad mögött hagytad az átváltozást, és képes vagy uralkodni magadon.

Megráztam a fejem. Tényleg megpróbált engem az iskolában sárkánnyá változtatni. Mi van, ha sikerül neki? Ha nem tudok uralkodni magamon? Megborzongtam, és nagyon boldog voltam, hogy nem működött.

Egy ideig hallgattunk, és mindketten kiittuk a poharunkat. Néha-néha hallottam, amint a metró tovadübörog a föld alatt. A poharak minden alkalommal halkan csörömpöltek.

– És azon a napon az ókori Rómában? Azért cipeltél el Diokletianus termáiba, hogy több időt töltsz el a forróságban, és esetleg ott átváltozzak? – Mérhetetlenül csalódtam. Az volt az egyik legszebb nap, amelyet valaha megéltem. És mindez csak eszköz volt a cél elérése érdekében?

Ciaran rám nézett, és erőteljesen megrázta a fejét.

– Nem. Őszintén. Azt tényleg csak miattad csináltam.

Gyanakodva hunyorítottam. De úgy tűnt, őszintén mondja.

– Tényleg nem...? – kezdett rá Ciaran valamivel később.

Kérdőn emeltem rá a pillantásom.

– A hátadon. Az anyajegyek. Megnézhetem őket?

Érdektelenül vállat vontam, megfordultam, és felhúztam a pólómat. Ciaran mögém lépett. Éreztem, ahogy az ujjával gyengéden végigsimít a bőrömön.

– Ez... – A hangja tiszteletteljes volt és csodálkozó.

– Mi? – kaptam fel a fejem. – Mi van ott?

– Szokatlan. Semmi nincs itt. Csak két apró anyajegy. Semmi nyoma ezeknek a szemölcsöknek. Meglepő. Felettébb furcsa. Mégis. Éreztem.

Ciaran újra leült.

Én viszont felálltam. A falióra vetett pillantásom elárulta, hogy a tanítás véget ért. – Most megyek. Lee már bizonyára azon tűnődik, hol maradok. Mit mondjak neki? Kérdezősködni fog, hiszen mindenki szeme láttára vittél el óráról.

Ciaran is felállt, a falnál álló tálalószekrényhez ment, és az egyik fiókból elővett valamit. Egy összegyűrt anyagdarabot adott nekem.

– Add oda neki ezt! Az Urquhardt kastélyban találtam, amikor Monahan halálát akartam kivizsgálni. Idáig titokban tartottam.

Széthajtogattam az anyagot. – Ez tojánhéj? – Gyanakvón szemléltem. Körülbelül olyan nehéz volt, mint egy csészealj, de csak akkora, mint egy névjegykártya. A belseje kivételesen sima és puha volt, a külseje szürkés-kékes, a tojánhéjra jellemző, apró rovátkákkal. Csak erről és a töredezett pereméről ismertem fel.

Ciaran bólintott. – Tojánhéj. De nem ismert hullótól vagy madártól való. Ez egy sárkánytojás darabja.

Tanácsstalanul néztem rá. – De az előbb nem azt mondtad, hogy téged szültek?

– Igen. És éppen ez a lényeg. Mi sárkánygyerekek vagyunk. Ezzel a génnel születünk, akár egy normális ember. Csak a serdülőkor utolsó harmadában kezd az átváltozás úrrá lenni a testünkön. Még maga Fafnir is csak egy bizonyos életkortól kezdve változott át emberből sárkánnyá. És mi mind Fafnir utódai vagyunk.

– Tudom. Az a sárkány a Fingal's barlangban elmesélte nekem. Egyébként a sárkány nevét is tudom. Raiknak hívták. Reggie Raik. Nem azt mondtad az előbb, hogy mindig névtelenül találkoztok?

Ciaran megvetően fújtatott. – Beütötted már ezt a nevet a Google-be? Álnév. Raik azt jelenti, füst.

– Honnan tudod? – kérdeztem meglepve.

– Ez volt az ír nagyapám neve.

Ó. Hát, akkor ezt biztosan jól tudja. Újra a kezemben lévő tojáshéjra meredtem. – Pontosan mit mondjak Leenek?

Ciaran felsóhajtott. – Mondd neki azt, hogy csak most találtam ezt a tojáshéjat. Tényleg a te neved állt benne.

Az én nevem? Rémületemben kívül-belül megnéztem a héjat. Semmit nem láttam.

– Letöröltem – vallotta be Ciaran. – Lee átadhatja a héjdarabot a koronatanácsnak. Mesélhetsz neki a benne talált névről.

Kifújtam a levegőt. Ha a koronatanács összefüggésbe hozta volna a nevemet egy újabb gyilkossággal, feltehetően már nem lennék életben.

– Pontosan – helyeselt Ciaran a gondolataimnak. – De Leenek tudnia kellene. Legalább ennyit. Meg fogja tartani magának, ugyanakkor tudni fogja, miért akartam veled egyedül beszélni. De a sárkánytörténetet inkább ne. El tudod rejteni előle a gondolataidat?

Nyeltem egyet. Ez idáig minden emlékemet kikapcsoltam. Most, ezután a beszélgetés után, újra valóssá váltak. Aggasztóan valóssá, és többé nem lehetett tudomást sem venni róluk.

– Nem tudom – vallottam be halkán. *De megpróbálom, amennyire csak bírom*, fűztem hozzá gondolatban.

Elgondolkodva bólintott. – Köszönöm.

Kicsit határozatlanul ácsorogtam az ajtóban. Olyan... sebezhetőnek nézett ki. Egyszerre csak megvilágosodott előttem, milyen nehéz sorsot cipel. Még soha nem bízhatta rá magát senkire. Ezzel a teherrel örökké együtt kellett élnie. Az örökké egy sárkány és egy elf számára nagyon hosszú lehet.

– Mi az, Felicity? Min gondolkodsz?

Felemelte a tekintetét, és rám nézett. Olyan elveszettnek és boldogtalannak látszott. A kemény Ciaran, a mindig olyan

erős, fölényes fickó, akit semmi és senki nem tudott kibillenteni a nyugalmaiból.

Mély levegőt vettem, és túlzottan panaszos hangot ütöttem meg. – Tudod, Ciaran, ami a fantázialényeket illeti, mindig is egy izgató, szexi vámpírra vágytam. Amolyan Edward Cullenre vagy Damon Salvatoréra. Erre kikkel kell vesződnöm? Túlméretezett hüllőkkel meg arrogáns hegyes fülűekkel.

Ez mosolyt varázsolt Ciaran arcára. – Még hogy nem vagyunk szexik. Emlékeztethetlek arra a kis játékra az órámon?

A homlokomat ráncoltam. Ciaran igencsak érzékenyen reagált rá. A barátaim fogadtak velem: ahányszor ő a *kínzás* szót kiejti, hangosan azt kellett mondanom, hogy *szexi*. Ciaran nem találta viccesnek. Ellenkezőleg.

– Emlékeztethetsz. Csak azt hittem, nem szabad újrakezdenem – vágtam vissza.

Most már szélesen vigyorgott. – Talpraesett, mint mindig. Bocsáss meg a germániai elrablásért. Jóvá fogom tenni.

Felvontam az egyik szemöldököm, és a körmömet figyeltem. – Tudom is, mivel.

Figyelmesen nézett rám. – Csupa fül vagyok.

– Soha többé ne kelljen nálad bent maradnom órák után! És a római fürdőre sem mondanék nemet.

A LÁNGOLÓ KÖKÖR

Amikor Ciaran házából kiléptem, Lee ott ült szemben az egyik kávézó teraszán. Rémülten bámultam rá. Haza akartam menni, hogy az egész beszélgetést nyugodtan megemésszem. Nem számítottam erre.

És az első gondolatom, amikor megláttam, ez volt: vajon el tudom-e rejteni előle Ciaran átváltozását?

Lee szeme elkerekedett. Innen is jól láttam. A szemembe nézett, és már el is árultam Ciarant. Az úttest túloldaláról is olvasott a gondolataimban.

Fenébe, fenébe, fenébe.

Megfordultam, és a metróállomásra menekültem. Az elhaladó metró zakatolásától és dübörgésétől összerezdültem. Soha nem fogom már tudni úgy hallgatni ezeket a zajokat, hogy közben ne egy pikkelyes óriáshüllőre gondolnék. Mostantól kezdve valószínűleg mindig azon fogok majd tűnődni, hogy tényleg metró okozza-e a zajt, vagy éppen egy sárkány változott át valamelyik szomszédos barlangban.

– Fay! – Áramütés szaladt végig rajtam. Lee szilárdan megfogta a karomat. – Kérlek, mondd, hogy ez nem igaz!

Túl szép is lett volna, ha tiszteletben tartja a magány utáni vágyamat. – Mit csinálsz itt? Miért követtél? – kérdeztem szemrehányón.

Egy kicsit bosszúsan nézett rám. – Mert olyan furcsa volt, hogy Ciaran beszélni akar veled.

– Az elmúlt két hónapban gyakran beszéltem vele egyedül. Varázslást gyakorolt velem – mondtam nem minden szemrehányás nélkül.

– De nem óra alatt – vágott vissza. – De mindez most melles is. Mi az ördögöt jelent ez?

Gyorsan elfordítottam a tekintetemet, mert megint az átváltozó sárkányt láttam. Sajnos nem elég gyorsan.

Lee elsápadt. – Tehát igaz? – suttogta. – Ciaran? – Úgy látszott, mintha le kellene ülnie.

– Mit fogsz tenni? – kérdeztem aggódva.

– Jelentenem kell.

– NEM!

Lee úgy nézett ki, mintha legszívesebben a haját tépte volna. Valószínűleg csak a hosszú évek során elsajátított önuralma tartotta vissza. Mert amint megemelte a sűrű haját, kibukkantak a hegyes fülei.

– Menjünk valahová, ahol nem zavar senki. – Megfogtam a felkarját, és magammal húztam a metróvágány felé.

Lee magához tért. – Butaság. Autóval vagyok.

Így hát elhagytuk a metró bejáratát. Ám előttünk már nem a Whitechapel Road feküdt.

A tengerparton álltunk. Óriási szikladarabokból álló kőkör közepén. És mindennek a tetejébe abban a pillanatban a körülöttünk heverő kövek égni kezdtek.

– FUSS! – kiáltottam, megfogtam Lee csuklóját, és az áramút ellenére sem engedtem el, hanem a kövek között a szárazföld irányába rohantam. Egyszer már jártam itt. Akkor egy óriási hullám eloltotta a lángokat – és teljesen eláztatott engem.

Már sikerült a szirtekre felkapaszkodnunk, amikor a hullám az égő kövek közé csapott. A lábunkat ennek ellenére még elérte.

A következő pillanatban újra a Whitechapel Roadon álltunk Londonban, és egy útlezáró póznát öltünk át. A lábunk csurom víz volt.

Kis idővel később Lee autójában ültünk, lehúztuk a cipőnket, és mezítláb hajtottunk keresztül Londonon. Ha Lee nem éppen az utat figyelte, rám bámult.

– Hová akarsz menni? – kérdeztem egy idő után.

– Valahová, ahol nem lehetnek meg bennünket. – Egy piros lámpánál megállt, és újra felém fordult. – Honnan ismered ezt a helyet?

Meséltem neki a meglepetésszerű utazásomról néhány héttel ezelőtt, amikor Lee még fogságban volt.

Lee elindult.

– Mi van vele? Miért vagy ilyen rémült?

– Ez a lángoló kőkör volt – felelte, mintha ezzel mindent elmondott volna.

– Á, a *lángoló kőkör* – ismételtem ironikusan.

Lee elengedte a füle mellett a gúnyolódást, és leparkolt a leállósávban, a belvároson túl.

– Az Emirates stadion? – kérdeztem dermedten, amikor kinéztem az ablakon.

– Az Arsenal múzeumban senki nem fog bennünket zavarni.

– Az autóban sem – vettem be.

– Mozognom kell. – Kiszállt, és mintha csak ekkor vette volna észre, hogy még mindig mezítláb van.

Felhúztuk a vizes, hideg cipőnket, és Lee kifizette a múzeumi belépőjegyet. Az Arsenal futballklub igazgatósági épületének pincéjében alakították ki, és ott valóban egyedül voltunk. Az őr a lépcső felső végében ült.

Lee az egyik leghátsóbb sarokba ment, ahol a kiállított kupákkal teli vitrinek még jobban elszigeteltek bennünket. Tényleg ideális hely volt, hogy zavartalanul beszélhessünk. Modern lapos képernyőn a fociklub leghíresebb góljait játszották le, a falakon a játékosok óriásplakátjai függtek.

– A lángoló kőkör egy legenda – mondta Lee, és egyenesen a szemembe nézett. – Rendes esetben közvetlenül valamiféle veszély előtt jelenik meg. A lángoló kőkör legutóbb akkor vált láthatóvá, amikor Hitler hatalomra került, előtte akkor, amikor az osztrák trónörököszt lelőtték Szarajevóban. Korábban nem sokkal a francia forradalom kitörése előtt, azt megelőzően pedig a nagy pestis járvány kezdetekor, amely a tizennegyedik században az európai lakosság egyharmadát elpusztította.

Egy kis kiszögellésre ültem a vitrinek mellett.

Lee a szűk folyosón le-föl kezdett járkálni. – Ahogy látod, mindegyik rettenetes hatású történelmi esemény volt. Jelenenem *kell* Ciarant Oberonnak. Talán ő a közeledő katasztrófa.

Ijedten néztem Leere. – Nem. Kérlek, ne! Az Ciaran halálos ítélete lenne.

Lee felsóhajtott, és bólintott. – Ő sárkány. Túl sok tervünket ismeri. Nyilvánvaló, hogy ő az áruló. Az, aki az öröket meggyilkolta. Úgy lehet, még a cseh mérgezéses gyilkosság is az ő lelkén szárad.

– Nem, azt nem hiszem – ellenkeztem hevesen. – Időközben már elég jól megismertem Ciarant. Nem tudom elképzelni, hogy ilyen brutálisan megöljön valakit. – Germánia után talán még feltételeztem volna, de azóta sok időt töltöttem a társaságában. Ciarant jobb volt nem ellenséggé tenni, de nem volt alattomos. Messziről láttam rajta az érzéseit. Ciaran nem volt színész. – Ne mondj semmit Oberonnak és a koronatanácsnak! Ciaran megbízik bennem. Én hiszek neki. Lehet, hogy eleinte

voltak még kétségeim, de most már tudom, miért viselkedett úgy Germániában. Azt gondolta, én is sárkánygyerek vagyok. Ha elárulod őt, vagy megölik, az olyan, mintha én ölném meg. Ezzel a bűnnel nem akarok, és nem tudok együtt élni.

Lee a képernyőre meredt, és láttam, mennyire küzd önmagával. Egyrésztől Ciaran az unokatestvére volt, akit kiskora óta ismert, másrésztől döntő bizonyítéka volt rá, hogy ő lehet az áruló.

– Lee, kérlek! – mondtam nyomatékkal. – Nem tudjuk felülvizsgálni, hogy egyáltalán szóba jön-e tettesként? Legalább az alibijét ellenőrizhetnénk.

Lee megkönnyebbülten bólintott. – Ezt megtehetjük. De ha nyomós bizonyítékot találunk ellene, jelentem.

– Köszönöm – sóhajtottam buzgón. A nadrágsebemben rezgést éreztem. Rémulten összerezdültem. Mi van, ha Ciaran tudja, hogy a titkát öt percig sem tudtam megőrizni? Remegő kézzel előhalásztam a mobilomat a nadrágsebemből.

Csak Cheryl volt az, Corey mostohahúga, akit angoltól korrepetáltam. Rendes esetben megfojtottam volna. Ezzel a kis elkényeztetett szörnyeteggel volt még némi elrendezni valóm. Megkönnyebbülés lett rajtam úrrá, amiért nem kellett Ciarannak számot adnom. Ezért a köszönésem lényegesen barátságosabbra sikeredett, mint amiben egyébként Cherylt részesítettem volna. – Szia, Cheryl!

– Figyelj, City, két hét múlva hétfőn dolgozatot írunk angoltól! Segítened kell nekem ezeket a novellákat értelmezni, hogy megértsem az anyagot! Holnap ötkor, csütörtökön ötkor és pénteken hatkor érek rá. Előtte még el kell mennem Emilyvel vásárolni valamit a randijára.

Amilyen feltűnésmentesen csak tudtam, próbáltam mély levegőt venni. Ez a nyomorult kis személtáda. Amióta korre-

petáltam, az alárendeltjének tekintett. Csak mert megfizettek, pórázon rángatott, ahogyan még a királynő sem rángatta az alkalmazottait.

Villámgyorsan elvettem a gondolatot, hogy Corey-t vagy Corey anyját belevonjam ebbe. – Lee? – kérdeztem édesded hangon, még mindig úgy tartva a mobilt a kezemben, hogy Cheryl mindent halljon. – Lenne időd Cherylt angolból korrepetálni? Két napon, amikor segítségre lenne szüksége, nekem a múzeumban kell dolgoznom.

A vonal másik végéről elnyomott zihálást hallottam, aztán: – Ráérek egész héten fél ötkor, sőt még szombat délelőtt vagy vasárnap is, vagy később is, mindegy, mikor. Az időpont nem számít. Szükség esetén ellógom az utolsó órát. Emilynek sincs igazából szüksége a segítségemre. – Cheryl szabályosan túlpörgött.

– De éppen most mondtad, hogy mindig csak öttől, és hogy aztán...

– Felejtsd el, amit mondtam! – szakított félbe hevesen. – Megteszi?

– Lee, kincsem, Cheryl kérdezi, hogy van-e időd bármelyik nap, a hétvégét is beleértve. Az időpontok tekintetében is teljesen rugalmas.

Lee résnyire szűkült szemmel nézett rám. – Nem, édes – mondta olyan hangosan, hogy Cherylnek is hallania kellett. – Elfelejtetted az uszodalátogatást?

– Ó, tényleg, Cheryl most szombaton tényleg nem megy. Úszni megyünk.

– Akkor következő szombaton! – Cheryl hangja majdnem megbicsaklott az izgatottságtól.

Lee mosolygott, amikor a rákövetkező hétvégét ajánlottam neki, és közben felvonta az egyik szájszegletét. – Elfeledkeztél

a hétvégi kirándulásunkról? Legfeljebb csak hétközben tudom tőled átvenni a korrepetálást.

– Hová megyünk? – susogtam.

Lee ördögien vigyorgott. – Engedd, hogy meglepjelek!

A vonal másik végén néma csend.

Belementem Lee kis játékába. – Cheryl? Lee segítene neked. De a rákövetkező hétvégén megint nem jó. Romantikus, ottalvós kirándulásra hívott.

Hallottam, hogy Cheryl hangosan és keményen nyel egyet.

– Ó, ti együtt vagytok?

Most én nyeltem egyet. Lee várakozón nézett rám.

– Dolgozunk rajta – mondtam Cherylnek.

– Ó, rendben – mondta elnyújtva. – Akkor... szia.

Letettem.

Lee megállt előttem, és az egyik lábát a padra tette. (A nedves tornacipője csikorgott.) A könyökét a térdére támasztotta, és szorosan fölém hajolt. – Na, akkor... dolgozzunk rajta!

És leheletfinom puszit kaptam az arcomra.